هفته نامهٔ
مجاهد
ارگان نشراتی جمعیت اسلامی افغانستان

وآنان که در راه ما با جان ومال جهادکرنند محققاً آنان رابه راه خویش
هدایت می کنیم و همیشه خدا یار نیکو کاران است
قرآن کریم

سرمقاله

نشست لیزبون
و تعیین تاریخ خروج نیروهای
خارجی از افغانستان
ص۲

افغانستان
در گزارش سازمان
شفافیت بین المللی
ص۶

دور ششم – سال نهم – شمارهٔ بیست و نهم ٦ قوس ١٣٨٩ ٢٠ ذوالحجه ١٤٣١ – 27 Nov 2010

به مناسبت نهمین سالروز آغاز کنفرانس بُن

فیصله نامهٔ بُن، و نگاهی به بحران های جدید در کشور

افغانستان در چند دههٔ اخیر هزارهٔ دوم و اولین هزارهٔ سوم درآتش بحران می سوزد که عمده ترین آن، عامل خارجی است که بربنیاد تأمین منافع دولت های منطقه و فرامنطقه یی صورت پذیرفته است.

***

بحران ها تا هنوز هم ادامه دارند و نقطهٔ پایان هم برای آنها تا حال متصور نیست و علت یگانهٔ آن هم همانا عدم درک واقعیت ها، عدم شناخت از واقعیت های جامعهٔ افغانی در سطح ترکیب ملی و باورهای دینی می باشد. ص۲

لست نهایی افراد برنده در انتخابات دور دوم مجلس نمایندگان
ص۷

اعلان نتایج نهایی دور دوم مجلس نمایندگان

و عکس العمل ها

مصباح شعیب

بالاخره نتایج انتخابات دور دوم مجلس نمایندگان طی محفلی از جانب کمیسیون مستقل انتخابات در حضور رسانه ها به روز چهارشنبه ۳ قوس ۱۳۸۹ در مقر آن کمیسیون اعلان گردید.

کاندیدای برندهٔ ۳۳ ولایت و حوزهٔ کوچی ها اعلان شد اما کاندیدای برندهٔ ولایت غزنی نسبت مشکل تخنیکی از اعلان باز ماند که به گفتهٔ آقای معنوی، در حدود یک هفته اعلان خواهد شد.

آقای فضل احمد معنوی رئیس کمیسیون مستقل انتخابات گفت: گرچه برگزاری انتخابات در همه جا دشوار به نظر می رسد اما در شرایط افغانستان دشوارتر است. در این انتخابات ملت افغانستان موفق شدند، که انتخابات برگزار شد و امروز شاهد نتایجی هستند که خود تصمیم گرفته اند.

آقای معنوی در قسمتی گفت، کمی و کاستی هایی در این انتخابات وجود داشت. کمیسیون مستقل انتخابات ۸۶۰۰۰ کارمند استخدام کرده بود، این ها هم مربوط به جامعهٔ افغانستان هستند، هرگاه خطایی از یکی این ها سر زده باشد، نباید کل پروسه و کمیسیون انتخابات را زیر سوال برد، جرم یک عمل فردی است.

رئیس کمیسیون مستقل انتخابات، هر نوع مداخلهٔ جانبدارانه، قومی و رشوه ستانی را در پروسهٔ انتخابات رد کرده گفت، کار ما به خواست هیچ کسی صورت نگرفته و فقط در پرتو قانون عمل نموده ایم.

انتخابات دور دوم مجلس نمایندگان افغانستان که به تاریخ ۲۷ سنبلهٔ سال جاری آغاز گردید و در این تاریخ مردم به پای صندوق های رأی رفتند و به کاندیدای مورد نظرشان با وجود مشکلاتی که دامنگیر شان بود، رأی دادند، که سهمگیری مردم در این پروسه قابل قدر است.

نتایج ابتدایی این انتخابات بعد از به تعویق انداختن تاریخ مقدماتی آن که ۱۷ میزان بود، به تاریخ ۲۸ میزان اعلان گردید. بعد از آعلام نتایج مقدماتی ص۳

انگیزه های غرب ستیزی

در حاکمیت پس از همایش بن در افغانستان، با وجود شعارها، ارادهٔ تامین صلح در نزد حامیان این حاکمیت وجود نداشته است، آنچه هم اکنون در پشت سر این حاکمیت قرار دارد، از نظر مردم پنهان می باشد. این حاکمیت در ظرف سال های حیات خویش، نه تنها بر آلام و رنج های مردم التیام نه بخشیده است؛ بلکه خود دارای دوسیهٔ سنگین بوده است.
ص۷

پس منظر تاریخی

حکومت مدرن

در جهان
ص۴

مجاهد

ارگان نشراتی جمعیت اسلامی افغانستان

مؤسس: استاد برهان الدین ربانی

سال تأسیس: ۱۳۵۷ خورشیدی

ناشر : دفتر فرهنگی

زیر نظر هیأت تحریر

آدرس: کابل، چوک دهمزنگ به استقامت سرک دارالامان، دست چپ نرسیده به هوتل کابل شاهان

شمارهٔ تلفن: ۰۷۰۰۲۸۵۱۳۹

Website: www.mujahedweekly.com

E-mail: Mujahid1357@Yahoo. com

سرمقاله

نشست لیزبون

و تعیین تاریخ خروج نیروهای خارجی از افغانستان

هفتهٔ گذشته نشست دو روزه در لیزبون پرتگال به اشتراک سران ۲۸ کشور عضو ناتو و رهبران ۲۰ کشوری که در چهارچوب آیساف در افغانستان حضور نظامی دارند، دایر گردید که محور این نشست را تحویلدهی مسوولیت تأمین امنیت افغانستان به نیروهای افغان تشکیل می داد. در این نشست به توافقنامهٔ صورت گرفت مبنی براین که نیروهای ناتو در اخیر سال ۲۰۱٤ میلادی مسوولیت تامین امنیت در سراسر افغانستان را به دولت این کشور واگذار نمایند.

همچنان رهبران ناتو پلان دارند تا جهت تقویت و ارتقای ظرفیت نیروهای امنیتی و دفاعی افغانستان، آن ها را طی چهار سال اینده در قسمت فراگیری آموزش حمایت نمایند.

به گفتهٔ دبیر کل ناتو، دولت افغانستان باید قدرت لازم برای پر کردن جای ناتو را درنظر داشته باشد که البته این پروسه تنها با شیوه های نظامی میسر نخواهد بود.

ناتو گفته است که، هم اکنون ارتش افغانستان از دوصد و سصت هزار نیروی اموزش دیده برخوردار است و تا اخیر سال ایندهٔ میلادی این نیروها به سه صد هزار نفر افزایش خواهد یافت.

در حالی که این نسشت یک گام مهم در سرنوشت کشورتلقی می گردد تا نیروهای امنیتی و دفاعی افغانستان بتوانند خود بر سرنوشت کشور حاکم گردند و روزی رسد که به جنگ و درگیری در کشور نقطهٔ پایان گذاشته شود، اما برخی از آگاهان امور نظامی و سیاسی بدین باورند که، با هسته گذاری هایی که در جریان است، قوت های خارجی قصد خروج از افغانستان را در تاریخ هایی که تعیین شده، ندارند. هرگاه به اظهارات خودشان در نشست لیزبون و بعد از آن برگردیم، در می یابیم که در توافقنامه و اظهارات شان، به ضد و نقیض هایی وجود دارد که بر ماندن شان بیشتر تأکید می شود.

بنا به اظهارات وزارت دفاع امریکا، نیرو های افغان تا سال ۲۰۱٤ قادر نه خواهند شد تا مسوولیت امنیتی را در کشور شان به طور کامل به عهده بگیرند.

مورل سخنگوی وزارت دفاع امریکا، تحویل دهی مسوولیت امنیتی برای نیرو های افغان در سال ۲۰۱٤ را «هدف» عنوان کرده است نه «ضرب الاجل». به گفتهٔ وی، ممکن افغان ها قادر نباشند که تا سال ۲۰۱٤ کنترول امنیتی تمام قلمرو کشور شان را به عهده بگیرند. پس نیاز خواهد بود تا تعدادی از عساکر امریکایی در آن کشور باقی بمانند.

بارک اوباما در اجلاس لیزبون گفته است، هدف وی این است که تا سال ۲۰۱٤ عملیات نیروهای امریکایی در افغانستان کاهش یابد. اما وی تاکید کرده است که عملیات ضد تروریزم، علیه شبکهٔ القاعده و سایر گروه های تندرو، پس از این تاریخ نیز ادامه خواهد داشت.

هم چنان مارک سیدویل نمایندهٔ ارشد ملکی ناتو در کابل گفته است که، نا امنی در بعضی از قسمت های افغانستان ممکن سبب شود که رسیدن به هدف سال ۲۰۱٤ به تاخیر افتد.

به نظر اگاهان امور سیاسی و نظامی، مشکل اساسی در ارتباط نیروهای خارجی این است که، دولت افغانستان از تعداد و رفت و برگشت نیروهای خارجی اطلاعی ندارد. نیروهای خارجی بدون در جریان قرار دادن دولت افغانستان هر جایی که خواستند می روند و هر عملی را که خواستند انجام می دهند. زیرا، پروتوکولی در این زمینه وجود ندارد.

فیصله نامهٔ بُن و نگاهی به بحران های جدید در کشور

احمد فواد

همه آگاه هستند که افغانستان در چند دههٔ اخیر هزارهٔ دوم و اولین هزارهٔ سوم درآتش بحران ها می سوزد که عمده ترین عامل آن در پهلوی سائر عوامل همانا عامل خارجی است که بربنیاد تأمین منافع دولت های منطقه و قدرت های فرامنطقه یی صورت پذیرفته است.

کودتای ۲۶ سرطان ۱۳۵۸ هجری خورشیدی و کودتای ثور ۱۳۵۷ یکی با ماهیت خارجی در نقاب داخلی و دیگری هم با ماهیت خارجی و ایادی بیگانه در داخل به وقوع پیوست که پیامد آن ها را باید در ظهور قیام های ملی با انگیزه های اسلامی در شکل جهاد مسلحانه و نابودی ایادی متجاوزان و به میان آمدن حکومتی به نام حکومت مجاهدین، به خوانش گرفت و موجب شد که بحران های دیگری در اثر عدم توافق ادارهٔ نوظهور با خواست عظمت طلبانهٔ همسایه ها و قدرت های فرا منطقه یی، بروز نماید و درد های ملت ما عمیق تر و مزمن ترشود و مرحلهٔ مقاومت در تاریخ حماسه آفرینی های بعد از سقوط کابل توسط ایادی همسایهٔ جنوبی آغاز یابد.

با ظهور حادثهٔ یازدهٔ سپتمبر صفحهٔ جدیدی در موضعگیری قدرت های فرا منطقه یی و دولت های فرا منطقه یی باز گردیده و امیدهای نو در دل های ملت بحران زدهٔ افغانستان جوانه زد و مردم به گردهمایی بن ـ که در واقعیت امر، رهبری آن را حریفان دیروزی مقاومتگران در دست داشتند چشم دوختند. شرکت نمایندگان مقاومت در این گردهمایی، فاقد برنامهٔ مورد اتفاق همهٔ اعضای رهبری مقاومت بود، اکثریت شرکت کنندگان در جلسهٔ بن که خود را با خواست های به اصطلاح جامعهٔ بین المللی هم سو نشان دادند تا در نهایت امر کلاهی از این نمد در رهبری افغانستان برای همیش در سر داشته باشند و همسنگران دیگر خود را در حاشیه قرار دهند.

آنچه گفته آمد از یک طرف، از طرف دیگر باید دید که فیصله نامهٔ بن تا چه حدی با واقعیت های افغانستان هماهنگی داشته و تاچه حدی بازتاب دهندهٔ خواست های قدرت های فرا منطقه یی در ایجاد و هسته گذاری مدل و الگوی حکومتی در افغانستان می باشد که گذشتهٔ جهادی این کشور مورد سوال قرار داده شود و بازیگران اصلی با هدف بر پایی حکومت اسلامی و تعیین سرنوشت ملت به دور از ادارهٔ دیگران به راه افتیده بود مورد سوال قرار داده شود! و به نام ناقضان حقوق بشر به محاکمه کشانیده شوند! به تعبیر آنان افغانستان الگوی دموکراسی باشد برای کشور های اسلامی در منطقه و جهان اسلام و ریشه اسلام گرایی ـ به تعبیر آنان بنیاد گرایی ـ قلع و قمع گردد!!

ابزار کاری قدرت های ذی دخل در افغانستان را در این مرحلهٔ خاص در عرصهٔ تطبیق این برنامه، دو گروه خاص تشکیل می دادند که یکی از آن دو همان حواریون و نمک خواران در بار سلطنتی و دست بوسان شاه بودند و گروه دومی هم نسل دوم همان قماش اولی بودند که اصلاً نه به افغانستان آشنائی داشتند و نه هم به تأریخ و افتخارات آن اهمیتی می دادند، بلکه تنها چیزی که به این گروه در مراکز کدر سازی کشورهای ماورای بحار تلقین شده بود همانا دموکراسی، حقوق بشر، حقوق زن، در چوکات برنامهٔ جندر و بازار آزاد، بود و بس!!

این که بازیگران بین المللی در قضیهٔ افغانستان بر بنیاد چه هدفی افراد و اشخاص بیرون از گردونهٔ مجاهدین را در سطح اتخاذ تصامیم در مورد این که ملت با خون خود درخت آزادی کشور را آبیاری نمود – جا دادند. تا آنچه را می خواستند از طریق چنین ابزاری در زندگی سیاسی مردم افغانستان پیاده نمایند، باید گفت که:

بازیگران قضایای افغانستان در سطح بین المللی با وصف آن که با استفاده از بانک های معلوماتی خویش در مورد اقوام و ملیت های باشندهٔ این کرهٔ خاکی تصمیم اتخاذ می کنند، اما در مورد افغانستان بنا به عواملی که ذکر آن ها از حوصلهٔ این مقال بیرون است، واقعیت های آن را کور خواندند و بحران های جدید هم بعد از تحول جدید از همین نقطه آغاز می شود.

مردم افغانستان درسطح رهبری دوران های جهاد و مقاومت نه مشکلی دربرابر دموکراسی داشتند و نه هم مشکلی در برابر حقوق بشر و نه هم مشکلی در برابر حقوق زن...

مشکل مردم افغانستان در برابر دموکراسی از آن جا ناشی شد که دین ستیزی و دین گریزی را در زیر سقف آن به زمزمه گرفتند، مشکل در برابر حقوق بشرآن وقت پیدا شد که در زیر سقف آزادی نیروهای آزادی خواه در برابر تجاوز و مداخلات خارجی را ناقضان حقوق بشر عنوان داده و هر آنچه در افغانستان افتخارات رخ داده بود، به نیروهای خارجی نسبت دادند. مشکل در برابر حقوق زن وقتی به میان آمد که در زیر چترآن، هم جنس گرایی را به نشخوارگرفتند و منادیان این گونه قضایا در سطوح مختلف مستحق جائزه ها شناخته شده و مطبوعات کشورهای دخیل درقضایای افغانستان از این گونه اشخاص به عنوان قهرمان تابو شکن یاد کردند.

ظهور قضایایی از این گونه موجب شد که بحران های نو جوانه زنند و زخم های مردم افغانستان بیشتر از پیش ناسور شوند و گروه های شکست خورده سر از نو قدرت گیرند و به فعالیت های ویرانگرانه و فساد آفرینانهٔ خویش ـ به بهانهٔ این که در برابر نیروهای اشغالگر می رزمند ـ مشروعیت بخشند.

بحران ها تا هنوز هم ادامه دارند و نقطهٔ پایان هم برای آن ها تا حال متصور نیست و علت یگانهٔ آن هم همانا عدم درک واقعیت ها، عدم شناخت از واقعیت های جامعهٔ افغانی در سطح ترکیب ملی و باورهای دینی و ... منجر به آن شد که عناصر تصمیم گیرنده در انگلیس به صراحت اعلان کردند که ما مکلف به پیاده کردن موازین دموکراسی در افغانستان نیستیم، کار ما بر محور امنیت کوچه های لندن است و همین عدم شناخت واقعیت های افغانستان بود که ناتو از تغییر استراتیژی جنگ در افغانستان سخن به میان آورد و کنفرانس لیزبون بر بنیاد همین مفکوره تشکیل گردید.

جای درد و دریغ اینجاست که: نیروهای جهادی و مجاهدین به تیر اتهام جنگ های داخلی در مطبوعات غربی و شاخه های آن ها در داخل بسته می شوند و تعداد کشته شده ها را با ارقام بی بنیاد عنوان می کنند، اما حال همه می پرسند که این جنگ ها چگونه جنگی است و مسوولیت کشتار ها و زندان های نا معلوم در این کشور را کدام گروه و یا کشور به عهده خواهد گرفت.

باش تا صبح صادقی بدمد
تا شود چهره ها همه معلوم

آئینه های غرب ستیزی

عبدالعلی کوهی استاد دانشگاه کابل

در این شکی وجود ندارد که میزان محبوبیت نیروهای خارجی در میان لایه های مختلف افغانستان کاهش یافته است. یک چنین نا امیدی از این نیروها زمانی در کشور به وجود می آید که حمایت مردم نظر به دلایل مختلف، از آن ها کاهش یافته است. در سخنان رئیس جمهور کشور ظرف سال های اخیر یک نوع غرب ستیزی به طور آشکار دیده می شود. عدم پیروزی نیروهای خارجی در برابر مخالفان دولت، تلاشی های شبانهٔ منازل و عملیات های شب هنگام بر نا باوری مردم به این نیروها افزوده است.

مردم به این باور شده اند که ناتو با مصرف میلیارد ها دالر در افغانستان کاری را انجام نداده است که بر زندگی عادی مردم تغییر بیاورد. یک چنین نگرانی در نزد سیاست گزاران غرب وجود دارد که اگر علاقمندی مردم افغانستان از نیروهای آنها کمتر شود، به تبع از آن ادامهٔ ماموریت ناتو در افغانستان با مشکل مواجه خواهد گردید، زیرا حمایت هموطنان خود را نیز از دست خواهد داد.

اظهارات تند بر خلاف حضور هزارها سرباز خارجی در افغانستان، می تواند با سیاست گزاران اروپا، به ویژه اوباما مشکل ساز گردد؛ زیرا در نبود حمایت مردم و دولت افغانستان این نیروهای خارجی به مشکل می توانند حمایت مردم شان را در پالیسی های جنگی شان در افغانستان جلب نمایند.

به گفته اسوشیتد پرس، نا آرامی های فعلی در افغانستان پس از جنگ های طولانی بر ضد سربازان اتحاد شوروی سابق و جنگ های داخلی تا اواسط دهۀ نود میلادی، افغانستان را به شدت از دخالت خارجی ها در امور کشورشان خسته ساخته است. بر اساس گزارش تازه نشر شده از سوی دانشگاه پرینستون، در یک و نیم سال گذشته حمایت مردم افغانستان از ماموریت نظامی ناتو در افغانستان به پیمانۀ وسیع کاهش یافته است.

هرگاه تعهد ناتو به تداوم جنگ، تا سال ٢٠١۴ م ادامه یابد، وضعیت بر چنین منوال ادامه خواهد داشت و مشکل موجود به حال خود باقی خواهد ماند؛ زیرا دولت با گذشت هر سال میزان محبوبیت خود را در میان مردم از دست می دهد. این نا امیدی مردم در برابر نیروهای خارجی وقتی بیشتر گردید که در موجودیت قوت های خارجی؛ به ویژه امریکا در افغانستان صلح تامین نگردید و عدالت اجتماعی به وجود نیامد. از سوی دیگر در مدت حضور نیروهای خارجی، نظام سیاسی افغانستان به طور یک ابهام باقی مانده است. با گذشت هر سال از عمر این حاکمیت، این ابهام در میان اقوام و لایه های مختلف مردم بیشتر گردیده است. در ظرف این مدت آنچه در افغانستان قربانی گردیده است، عدالت می باشد. این نا امیدی از نیروهای خارجی در شرایطی در بین مردم اوج می گیرد که کشور طولانی ترین جنگ های داخلی را در طی سی سال تجربه کرده است. در حاکمیت پس از همایش بن در افغانستان، با وجود شعارها، ارادۀ تامین صلح در نزد حامیان این حاکمیت وجود نداشته است، آنچه هم اکنون در پشت سر این حاکمیت قرار دارد، از نظر مردم پنهان می باشد. این حاکمیت در ظرف سال های حیات خویش، نه تنها بر آلام و رنج های مردم التیام نه بخشیده است؛ بلکه خود دارای دوسیۀ سنگین بوده است.

راه حل در شرایط کنونی افغانستان غرب ستیزی نیست؛ بلکه همگرایی سیاسی، منطقه یی و جهانی است. تا وقتی که استراتیژی جهانی در یک توافق منطقه یی به ثمر ننشیند، با شعار دادن ضد غرب مشکل افغانستان حل نمی گردد

امروز کسانی از غرب ستیزی سخن به میان می آورند که آن ها به وسیلۀ این خارجی ها، نه تنها قدرت سیاسی را در دست دارند؛ بلکه سرمایه های بزرگی را هم به دست آورده اند. اکثر مهره های موجود که در پشت کرسی های قدرت لمیده اند و مردم از نام آنها خوش شان نمی آید به کمک نیرو های خارجی زندگی می کنند. غرب ستیزی از زبان این چهره ها، جز عوام فریبی و جوسازی سیاسی چیز دیگر بوده نمی تواند. این آقایان با تر دستی می خواهند در نزد مردم افغانستان و کسانی که در برابر خارجیان حساسیت بیشتر پیدا نموده اند از احساسات آن ها به نفع خود سود ببرند. به گفتۀ فردوسی بزرگ:

منت ساختم رستم داستان
ولیکن یلی بودی در سیستان

این آرایش های سیاسی که هر از گاهی از حنجرۀ این حاکمیت بلند می شود، جاذبۀ خود را از دست داده است. جای دارد که این حنجره های غرب ستیز، قبل از همه باید حساب دارایی هایی را که به کمک این نیروها به دست آورده اند، باید انصافاً به مردم گزارش دهند. این چهره ها نمی توانند دیگر جای چیگوارا، صلاح الدین ایوبی و ... را در افغانستان بگیرند. گویا با شعار غرب ستیزی می خواهند دل و دماغ کشور های همسایه و منطقه را به دست آورند، و پس از خروج قوت های ناتو این کشورها خلای به جا مانده از این نیروها در افغانستان را پر نماید.

ظرف سال های اخیر، بارها دیده شده است که وقتی این حاکمیت از غرب و امریکا مایوس گردیده است، به طور ضمنی ادعا داشته است که او در صدد انتخاب یار دیگر است و خواسته است با شعار غرب ستیزی دل مخالفان خود را چون موم بگزارد و آن ها را به این مدار بسته دعوت نماید، بی خبر از آنکه مخالفان دولت دست این حیله گران داخلی را از پشت بسته است و برای دولت مشکل خواهد بود که با چنین دام و دانه صید خود را به آسانی به دست آورد، در حالی که راه حل در شرایط کنونی افغانستان غرب ستیزی نیست؛ بلکه همگرایی سیاسی، منطقه یی و جهانی است. تا وقتی که استراتیژی در یک توافق منطقه یی به ثمر، با شعار دادن ضد غرب مشکل افغانستان حل نمی گردد، باید استراتیژی جهانی و کشورهای همسایه و منطقه در خصوص بازگشت به ثبات افغانستان توحید گردد.

تاریخ افغانستان مملو از جعل، نیرنگ و فریبکاری است. امروز بازی های خطرناکی پشت پرده با سرنوشت مردم صورت می گیرد. حاکمان وقت برای نظام های خانوادگی و سلطنتی شان از صبح تا شام برای مردم دروغ می گفتند، حاکمانی که روز یک گپ داشتند و شب گپ دیگر.

برحی می گویند: مردم افغانستان با چنین سخنان عادت کرده اند. در این سخنان دولت گپ تازه وجود ندارد. این غرب ستیزی در شرایطی عنوان می شود که افغانستان بیش از نه سال زیر سایۀ خشم آلود نیرو های بیرونی زندگی می کنند. هر روز که از عمر این سر زمین می گذرد به سیاه چال های جهنمی نزدیکتر می شویم. یک چنین شعارها، نه تنها از سر دلسوزی نخواهد بود؛ بلکه ترفند تازه ایست که مردم را غافلگیر می سازد تا آزادانه نتوانند در مورد کشورشان قضاوت و اندیشه نمایند.

به باور این عده: یک چنین سر درگمی سیاسی، نه تنها به نفع این حاکمیت نیست؛ بلکه نگرانی آن وجود دارد که ریشه های این حاکمیت را خشک خواهد کرد، زیرا این سلاح هایی را که شاهان مستبد در مقاطع مختلف از آن کار می گرفتند امروز زنگ زده و از کار افتاده است.

زمستان و مشکلات مردم

میرآقا رسولی
محصل دانشکدهٔ ژورنالیزم دانشگاه کابل

افغانستان ازجملۀ کشور هایی است که در فصل های مختلف سال آب و هوای آن به طور چشمگیری تغییر می کند، طوری که درفصل بهار شاید این کشور از بهترین آب و هوا برخوردار باشد، اما روی همرفته فصل زمستان یکی از فصل های دشوار بر مردم افغانستان می باشد که دست کم، طی چند سال اخیر حوادثی که درکشور درین فصل رخ داده بسیار تکان دهنده بوده است. در زمستان سال های ١٣٨۶ تا ١٣٨٨ مردمان فقیر، به حدی از حوادث به ستوه آمدند که حتی اماده شدند فرزندان خود را به فروش برسانند.

با آنکه درظرف چند سال اخیر با آغاز فصل سرما، مقام های مسوول ادعاکردند که برای مقابله باحوادثی مانند کمبود مواد غذایی، تهیۀ سرپناه برای مهاجران و بی جا شدگان داخلی آمادگی های لازم را گرفته اند، اما پسان ها دیده شد که این ادعاهای مقام ها جایی را نگرفت وحوادث همچنان مردم فقیر را تحت فشار قرار داد.

باتمام نابسامانی هایی که مردم افغانستان با آن روبرو هستند، بازهم تعداد زیادی از آنان برای فصل سرما آمادگی های لازم خود را می گیرند، مگر عده یی هستند که نه تنها قابلیت وتوان پوره کردن مواد سوخت زمستان را ندارند بل با سختی می توانند غذایی صبح و شام خود را به دست بیاورند که به یقین فصل زمستان بالای این دسته از مردم خیلی ها سخت گذر خواهدبود.

افزایش نرخ های مواد اولیه و سوخت از همین اکنون قابل لمس است، طوری که درنرخ فروش یک سیر چوب سوخت از آغاز خزان تا اکنون درحدود ٢٠ افغانی افزایش آمده است و برقیمت گاز مایع نیز طی روزهای اخیر افزایش رونما گردیده است که قیمت یک کیلوی آن به ٧٠ افغانی رسیده است. در همین حال افزایش قیمت ها خود نشان دهندۀ یک وضع وخیم است که در زمستان امسال مردم افغانستان به ویژه شهریان کابل با آن روبروشوند و مردم یک بحران انسانی دیگر را شاهد خواهند بود.

کارشناسان معتقد اند، کشوری که نظام اقتصادی حاکم نداشته باشد شاهد هرنوع بحران خواهد بود. اگردولت افغانستان بسان سال های قبل ترتیبات لازم را اتخاذ نکند، قطعاً در انتظار زمستان بدتر ازسال های گذشته خواهیم بود.

پیش منظر تاریخی حکومت مدرن

تکساری

قرن هفده را در اروپا عصر خردگرایی و عصر روشنایی مسما نموده اند؛ زیرا در آغاز این قرن، مرز های نو در دانش نشر و آموختن همه چیز بر مبنای عقل شروع گردید. جنبش عقل گرایی و اندیشهٔ سیاسی، از جمله نظریه دولت، راه دشوار خود را برای گسستن هر پیوندی با ماوراءالطبیعه و استقرار بر پایه عقل بشری شروع کرد. در آغاز این قرن اندیشهٔ دولت سازی بر پایهٔ عقل و اندیشه به وجود آمد، و اندیشهٔ ارادهٔ جمعی در چهارچوب دولت مطرح گردید. اندیشمندان در این قرن پایه های دولت مدرن را بنا گذاشتند و به این باور رسیدند که جهان نظامی است معقول که می توان ماهیت آن را کشف کرد.

آنها برای نخستین بار به این نتیجه رسیدند که سرنوشت انسان به دست خود آن رقم زده می شود و می توان به نیروی عقل محیط اجتماعی را به نحو مطلوب بازسازی کرد. قرن هفدهم نگرش نو به دولت و جامعه می باشد. در این قرن بر خلاف گذشته که از روح حیات سخن گفته می شد، سخن از انرژی و ماده بود. این نظریه به وجود آمد، هرکس که می خواهد دولت را بشناسد، باید سازنده یی آن؛ یعنی انسان را بشناسد.

قرن هفده و هژده را از این سبب عصر روشنگری می خوانند که برای اصلاح اوضاع سیاسی و اجتماعی باید در درجهٔ اول نور عقل را مشعل و رهنما قرار دهیم. در دایره المعارف این دو قرن همواره تاکید شده است که می توان با پیشرفت فرهنگ و دانش صورت بهتری از نظام اجتماعی را برقرار کرد. تنها با پیشرفت و گسترش فرهنگ عقلی است که می توان به نوزایی حیات سیاسی امید بست.

اندیشمندان قرن نوزده نیز به همین صورت جهان را نظام مبتنی بر عقل و دارای ساخت معقول به شمار آورده اند. در قرن هژده فلسفه از آسمان به زمین سقوط کرد و تفکر اندیشهٔ یونانی جایش را به عقل و خردگرایی گذاشت؛ زیرا قبل از قرن هفده تصور بر آن بود که کائنات بر مبنای نظمی ماورایی سامان داده می شود. خدا، روح و جهان ناسوتی سه ستون اصلی این کائنات شمرده می شدند که نظام معرفت همواره معطوف به آنها بود. اندیشمندان تفکر یونانی قرون اوسطایی در اروپا کمال واقعی را نه در طبیعت؛ بلکه در فراسوی طبیعت جستجو می کردند. در مورد ساختار دولت نیز از نیروی ماورای طبیعی مدد گرفته می شد، تا اینکه هابز بنیانگذار دانش جدید ساخت دولت را از هرگونه مرجعیت بیرونی و ماورایی نجات داد.

رابطهٔ عقل و قدرت از مقوله های کهن بشری است که از عصر یونان آغاز و تا نیمه های قرن هژده ادامه داشته است. در اندیشهٔ سیاسی مدرن دولت با اراده یی بشری شکل می گیرد. جایگاه ارادهٔ انسان در ایجاد قدرت حاکمه به فلسفهٔ مسلط اروپا تبدیل گردید و این اندیشه راه خود را آرام آرام به سایر مناطق جهان گسترش داد. در قرن هفده فلسفهٔ سیاسی و نظریهٔ دولت دستخوش یک چرخش بزرگ و تازه گردید.

هابز فلسفهٔ سیاسی پیش از خود را غیر علمی خواند و برای بنا نهادن فلسفهٔ سیاسی بر بنیاد علم کمر همت بست. اندیشهٔ هابز همواره مورد نظر دانشمندان بعدی قرار گرفته است. قرن هژدهم به نوبهٔ خود شور و حرکت تازه یی در فلسفهٔ سیاسی به وجود آورد و اندیشه های سیاسی را به عرصه های تازه کشاند. قرن هژدهم، قرن روشنگری و مسایل تازه یی را پیش روی خود قرار داده بود. جریان اصالت فایده از جمله جریان هایی بود که برخی از مهمترین مسایل اجتماعی و سیاسی قرن روشنگری را طرح و تحلیل کرد. از جملهٔ این مسایل یکی عبارت بود از، دادن یک مدرک علمی از ماهیت انسان و جامعه جنبش روشنگری قرون وسطی یکسره به بنیاد های اخلاق مسیحی پشت کرده بود و در جستجوی بنیاد های تازه بود: زیرا شیوه های حکومتداری قبل از قرن هفده مانند قانون طبیعی و حقوق طبیعی دستخوش بحران شده بود و دیگر جوابگوی مسایل تازه نبود.

بنتام حقوقدان مشهور سودمندی عمومی را اصل حکومتداری می دانست که به چهار اصل استوار می باشد و هر حکومت باید این چهار اصل را در نظر داشته باشند، مانند: بر قراری امنیت، فراهم کردن حد اقل معاش برای همگان، ایجاد فراوانی و توجه به برابری. کار حکومت، حفظ امنیت، مالکیت و تضمین و بر خورداری از ثمره کار برای اعضای جامعه است. تامین امنیت مالکیت، انگیزهٔ رشد اقتصادی و دستیابی به هدف های فوق را تامین می کند. این ها اهدافی اند که منافع مشترک را میان افراد به وجود می آورد و منافع عمومی در این اهداف وابسته می باشد. افراد برخی از حقوق اساسی خود را در ورود به جامعهٔ مدنی برای خود حفظ می کنند و یکی از وظایف دولت محافظت از این حقوق می باشد.

از جانب دیگر انسان ها منافعی دارند که باید از آنها از جانب دولت حراست صورت گیرد. روی این طرح تاریخی که پیرامون وظایف دولت جمع بندی شده است، حفظ امنیت سراسری و منافع افراد یک کشور از اولویت های کاری یک حکومت مشروع می باشد؛ روی این اساس وقتی مردم در تصمیم گیری خود به تشکیل دولت مدرن می پردازند، از وجایب و مکلفیت دولت است که مردم را در برابر بحران سیاسی و اجتماعی حمایت کند و زمینه فعالیت های آنها را فراهم سازد تا در جهت رفاه و آسایش خویش بکوشند.

مردم افغانستان حق دارند مطابق آخرین تحلیل های جامعه شناسی از دولت خود، امنیت سراسری را مطالبه کنند، تا آنها به طور آزادنه برای خود رفاه سیاسی و اجتماعی را به وجود آورده و در برابر آن حق شهروندی خویش را ادا نمایند. هر قدر دولت در اجرای وظایف خود در برابر شهروندان ناتوان گردد به همان تناسب بحران مشروعیت کسب وخامت می کند که فرایند آن فاجعهٔ سیاسی و اجتماعی را در این کشور به وجود خواهد آورد.

از تعلق گلبن عیش طراوت سر کشید
رشته ی تجرید را تاحقه ی گوهرکشید

بیت بالا مطلع غزل شاعر شناخته شدهٔ کشور مرحوم عارف چاه آبی است که مولانا عبدالکبیر فرخاری آن را به مناسبت شصت و هفتمین سال وفات و گرامیداشت آن شاعر به استقبال گرفته است.

عارف

عارف از برگ سخن سرلوحه ی دفتر کشید
چشمه ی خورشید را پیمانه باساغرکشید
معنی نازک خیالی برد در صحن چمن
دسته ی گل را زجوش لاله ی احمر کشید
با نسیم صبح روشن شست روی روزگار
گردخشم آلودجهل از چهره ی خاورکشید
شمع را بالندگی بخشید در بزم ادب
در حریم گفت وگو پروانه بال و پر کشید
ریزد از کلک شرربارش نشیدی چون گهر
شهرت خود تا ابد بر گنبد چنبر کشید
شیخ ما رابا دو حرف آورد بیرون ازحجاب
دختر رزصوفی صد ساله را دربر کشید

پرچم حق را بلند آوازه دارد در محیط
بر طلسم نابکاری خط بطلان بر کشید
فرد برتر ناید از جمع از ره ی درک خرد
تک روان جاده ی خودخواهی راکافرکشید
میوه ی باغ آورد در کام انسان شهد بیز
از گریبان گل صدبرگ تر عنبر کشید
سینه ی صدچاک مضمون را به تار لفظ دوخت
پود و تارش از قزاگند دل باور کشید
صیت آوازی که دارد دردل این مرز و بوم
نوعروس نظم را از ظلمت چادر کشید
همسری با دختر دنیای دون شد نا روا
زال گیتی بر جوانان خویش را مادر کشید
گربه اوج کاخ گردون رفته یی روزت سیاه است
دست بی رحمش کلاه و تاج صاحب فر کشید
تا بافتد حلقه ی فتراک در پای کسان
دیده ام دست اجل تاج از سر افسر کشید
شبهه را از دین قاضی تا کشد از بیخ و بن
در میان حق و باطل سد اسکندر کشید
دادخواهی را که باشد با ستمگر در نبرد
بر مناعت پیشه رسم و نقشه ی داورکشید
بیضه ی ظلمت سرشت زاغ بر قتل بشر
زیر عنوان دیانت دشنه و خنجر کشید
آنقدرها از درون بیمارو چرک و دل سیه است
بوعلی مسندنشین علم را کافر کشید
تکیه بر خواب عدم زد زین جهان از فرط رنج
گوشه ی خاک سیه بر خویشتن بستر کشید
بی گناهی می برد او را به فردوس برین
حسن مأوا را بهشت وجنت هشت درکشید
درچکامش جلوه یی دارد که "فرخاری" به ناز
سطر عنوان کلامش را به آب زر کشید

ادامه از صفحهٔ اول

سروصداهایی در مورد تقلب در این پروسه بلند شد که با اعلان کار نتایج مقدماتی، دیگر وظیفهٔ کمیسیون شکایات انتخاباتی بود تا به عرایض و شکایات کاندیدا ها رسیدگی نماید.

قرار بود از طریق کمیسیون مستقل انتخابات نتایج نهایی به تاریخ ۸ عقرب اعلام گردد اما شکایات وارده به کمیسیون شکایات انتخاباتی و رسیدگی آن، این تاریخ را به عقب انداخت.

کمیسیون شکایات انتخاباتی در بررسی هایی که در این مدت داشتند، به تاریخ ۳۰ عقرب، ۱۹تن از کاندیدا های برندهٔ دور ابتدایی (حاجی محمد رحیم کتوازی از پکتیکا، حاجی وحید الله کلیم زی از وردک، گل محمد پهلوان از فاریاب، حشمت خلیل کرزی و ثیاز محمد حاجی امیر لالی از قندهار، سارنوال عبدالروف از بدخشان، حاجی عاشق الله وفا از بغلان، الحاج احمد خان سمنگانی از سمنگان، حاجی عزیز احمد نادم، محمد معروف فضلی، احمد وحید طاهری و سید محمد شفیق از هرات) را از صحنه دور و تمام آرای شان را باطل اعلام نمود. هشت تن دیگر از کاندیدا ها برندهٔ دور ابتدایی قبلاً به اتهام تقلب و عدم استعفای به وقت از وظیفه، از جانب کمیسیون شکایات انتخاباتی آرای شان باطل و از لست نامزدان دور دوم مجلس نمایندگان حذف گردیده بود.

اعلان نتایج نهایی دور دوم مجلس نمایندگان

عکس العمل ها

قبلاً نیز گمانه زنی ها بر این بود که در این عمل کمیسیون شکایات انتخاباتی، دست حکومت دخیل بوده است.

کاندیدا های حذف شده با بیانات تند این عمل کمیسیون شکایات انتخاباتی را عقده مندانه خواندند و هواخواهان شان دست به مظاهره زدند و حتی ساعت ها و روزها شاهراه های عمومی مسدود شد. آقای کرزی در کنفرانس مطبوعاتی که به مناسبت نشست لیزبون در کابل داشت، در جواب سوالی ابراز داشت که، کاندیدا ها معترض می توانند از طریق مراجع حقوقی و قضایی اقدام نمایند که آن ها در زمینه رسیدگی خواهند کرد، وی هرنوع خشونت و به جان مردم افتادن ها را مخالف منافع ملی کشور وانمود کرد.

گرچه تقلب و تخطی را هیچ کسی به شمول نهادهای برگزار کنندهٔ انتخابات رد نمی کنند. به همین جهت گفته می شود که، کمیسیون مستقل انتخابات، تعدادی از کارمندانش را که در انتخابات دور دوم مجلس نمایندگان دست به تقلب و تخطی زده بودند، به سارنوالی معرفی نموده است و حدود چهارصد تن از کاندیدا هایی که از جانب این نهاد تقلب شان شناسایی شده، را به کمیسیون شکایات انتخاباتی معرفی داشته اند.

نمایندگی سازمان ملل در افغانستان نیز با انتشار اعلامیه یی از اعلان نتایج نهایی انتخابات استقبال کرده است و آن را گامی در زمینهٔ عملی شدن برنامه های دموکراتیک در کشور دانسته و از تلاش نهادها برای رسیدگی به شکایات انتخاباتی نیز به نیکویی یاد کرده است! اما لوی سارنوالی این عمل نمایندگی سازمان ملل متحد را قبل از وقت خوانده است.

در همین حال سفارت امریکا و اتحادیهٔ اروپا نیز کارکردهای کمیسیون های مستقل انتخابات و شکایات انتخاباتی را ستوده است!

اما لوی سارنوالی بعد از اعلان نتایج نهایی از سوی کمیسیون مستقل انتخابات طی اطلاعیه یی، نتایج این انتخابات را قبل از وقت خوانده و مورد تأیید قرار نداد. لوی سارنوال گفته است: « نزد ما اسناد وجود دارد، از سرای شهزاده، اسناد، کاغذ و مهر به دست آمده است که توسط آن تقلب صورت گرفته و تحت بررسی ما قرار دارد. ما در این ارتباط ۷ و یا ۸ نفر را دستگیر کرده ایم. ما در مورد رای خرید و فروش شده، اسناد موثق داریم و افراد را به این ارتباط گرفتار کرده ایم که تحت تحقیق قرار دارند.»

معاون لوی سارنوالی نیز در یک نشست خبری برخی از مقامات ارشد حکومت را به تقلب و دستکاری در انتخابات متهم کرده و اعلان نمود که این اداره مرتکبین تقلب را به عدالت می کشاند.

پنجشنبهٔ هفتهٔ گذشته، سارنوالی از بازداشت پنج نفر به اتهام دریافت "پول های هنگفت" برای دست کاری نتایج انتخابات خبر داد. رحمت الله نظری، معاون لوی سارنوالی گفته است، سه تن از این افراد، خود را ناظران اتحادیهٔ اروپا معرفی کرده و از برخی نامزدهای انتخابات پارلمانی، پول دریافت کرده اند. دو نفر دیگر از این جمع، صراف هستند که به گفتهٔ سارنوالی، در "رشوه گیری" سهیم بوده اند.

سارنوالی می گوید که مجموع پولی که این افراد دریافت کرده اند. به صدها هزار دلار امریکایی می رسد. هویت سه نفری که خود را ناظران اتحادیه اروپا معرفی کرده بودند، هنوز روشن نیست و معاون سارنوالی گفته است که آنها در مورد ارتباط احتمالی این افراد با کمیسیون انتخابات، تحقیق می کنند.

لوی سارنوال در مورد تعلیق وظایف سخنگویان کمیسیون انتخابات و کمیسیون شکایات انتخاباتی گفته است که، لوی سارنوالی صلاحیت دارد تا تکمیل تحقیقات، وظایف اشخاص مظنون و متهم را به حال تعلیق درآورد.

همچنان آقای عبدالله عبدالله که با شعار « تغییر و امید » وارد کارزار دور دوم انتخابات ریاست جمهوری شده بود، بعد از آن، ائتلافی را به این نام رهبری می کند، پس از چاشت روز چهارشنبهٔ هفتهٔ گذشته در یک نشست خبری در کابل گفت، حقوق مردم در انتخابات در هر ولایت که تلف شده باشد، از آن دفاع می کند.

وی علاوه کرد، در میان افرادی که به ولسی جرگهٔ آیندهٔ افغانستان راه پیداکرده اند بیش از ۹۰ تن آنان حامیان این ائتلاف می باشند.

داکتر عبدالله در حالی که تظاهرات را حق مردم دانست، از مردم و نامزدانی که برای اعادهٔ حقوق شان مظاهراتی را راه اندازی می کنند خواست که این مظاهرات نباید به خشونت کشانیده شود و به زیان مردم بینجامد.

آقای عبدالله تاخیر در نتایج ولایت غزنی را دخالت حکومت آقای کرزی می داند اما کمیسیون مستقل انتخابات عدم اعلان نتایج این ولایت را مشکلات تخنیکی عنوان کرده می گوید که سیاسی عمل نکرده است.

نشست لیزبون، پیامدهای ملی...

و بر توانمند سازی نیروهای داخلی از طریق راهکارهای آموزش، تجهیز، ... تأکید صورت گرفته است. همچنان حکومت افغانستان دل خوشی به این دارد که شایعاتی که بدون پیش زمینه مبنی بر خروج نیروهای خارجی پخش شده بود نشست لیزبون آن را رد می کند.

کارشناسان:

جعفر کوهستانی استاد دانشکدهٔ حقوق وعلوم سیاسی دانشگاه کابل می گوید: نشست لیزبون نسبت به دیگر نشست ها بسیار متفاوت است، اما این کنفرانس در حالی برگزار می شود که در قضیهٔ افغانستان یک سلسله تغییرات ذهنی و نظامی به سطح منطقه وجهان به وجود آمده است.

به باور این کارشناس، نیرو های بین المللی و دولت افغانستان با وجود حملات شدید و فشار بالای گروه طالبان، سیاست مصالحه را از طریق راهکار های سیاسی با آنان نیز در پیش گرفته است. به گفتهٔ وی برای به میان آوردن صلح باید ظرفیت نیرو های امنیتی افغانستان بالا برود و نقش کلیدی در تأمین امنیت داشته باشند و نیروهای بین المللی تنها نقش کمکی را دارا بوده باشد.

نورالحق علومی نمایندهٔ مردم در مجلس نمایندگان می گوید: نشست لیزبون مسوولیت مهم را متوجه نیروهای امنیتی افغان نموده است و گرفتن مسوولیت توسط این نیروها در حال حاضر چندان محتمل به نظر نمی رسد. به باور وی دولت افغانستان به هر نحوی که باشد باید زمینهٔ انتقال قدرت را فراهم سازد و اگر این کار صورت نگیرد، سرنوشت کشور ما توسط خارجی ها رقم می خورد، و این کار سبب بی اعتمادی مردم نسبت به نظام و دولت می شود. وی تصریح کرد: دولتی که خود حاکمیت نداشته باشد یک دولت بی اعتبار و بی معنی است.

به باور وی در حال حاضر عمده ترین چالشی که سبب بی اعتمادی مردم نسبت به نظام شده است موجودیت فساد، کمبود نیروهای متخصص وکارا و پالیسی های نا شفاف و چندگانهٔ جامعهٔ جهانی در قبال موضوع افغانستان می باشد.

امریکا:

افکار عمومی در سطح دنیا به ویژه در امریکا را جع به جنگی که در افغانستان ادامه دارد در حال تغییر است. این موضوع را بیشتر از همه امریکایی ها احساس می کنند، اما نشست لیزبون که درآن متحدین امریکا اشتراک ورزیده بود موضوع را کمی به حالت دلخواه آنها سمت داده است.

بنابرآن به نظر می‌رسد، پیامدهای به دست آمده از اجلاس مذکور، بیشتر از همه رضایت دولتمردان امریکایی را جلب کرده است. آنها، با استفاده از هرم های فشار علیه دولت های اروپایی و اعضای ناتو، توانسته اند بسیاری از این کشورها را مبنی بر نگهداشت تعدادی از نیروهای شان در افغانستان حتی پس از واگذاری مسوولیت حفظ امنیت به نیروهای داخلی، اقناع نمایند. با در نظرداشت همین فشار ها بود که نخست وزیر انگلیس، وزیر خارجهٔ کانادا و انگلامرکل صدر اعظم آلمان، در ملاقات های جداگانه و تماس های تلفونی حمایت های همه جانبهٔ خود را به طور دراز مدت با حامدکرزی ابراز داشتند.

اروپائیان:

پیام ویژه یی که اجلاس لیزبون به اروپایی ها داشت این است که جنگ در افغانستان بسیار وضعیت پیچیده را به خود گرفته است. پیچیدگی جنگ چیزی نیست که بستر زایش آن تنها جغرافیای افغانستان و مناطق نزدیک به آن باشد، بلکه کشورهای ناتو در واگرایی مقتضی مبنی بر منافع ملی شان طی نه سال گذشته ابعاد جنگ را فربه تر ساختند. چیزی که امروز به سایر متحدین جنگ دردسرزا شده است تنها می توانند در همگرایی و عطف توجه به نیروهای افغان از این بست نجات یافت.

پاکستان:

این کشور همیشه از قضایای افغانستان منافع کلان مالی و سیاسی را به دست آورده است. پاکستان نشست لیزبون را با شک و در عین حال با امید می نگرد، شک به این معنا که وقتی قدرت های بیرونی از افغانستان بیرون شوند، نیروهایی را که از سال ها پیش بالایش سرمایه گزاری نموده است وارد افغانستان نموده، تاریخ را یکبار دیگر به عقب برگرداند.

اما شک پاکستان به این معنا که این کشور با در نظرداشت عمق استراتیژیک که نسبت به افغانستان دارد، با آن که ظاهراً از همگرایی با متحدین غربی در جنگ حرف می زند، اما به هیچ وجه حضور نیروهای غربی را در افغانستان به نفع خود نمی داند. کما این که در نشست لیزبون تأکید به تقویت نیروهای امنیتی افغانستان شد. این پیامد حیثیت زنگ خطر را به دولتمردان پاکستان داشت.

ایران وچین:

این دو کشور پیامد لیزبون را با دقت و وسواس بیشتر زیر نظر دارند ، زیرا آنها به طور قطع از حضور غربی ها در منطقه نا را ض هستند و موقف شان را بارها رسما اعلام کردند، رویکرد منطقه گرایی در قبال قضیهٔ افغانستان را همیشه به خورد جامعه جهانی داده اند، دیدگاهی که رئیس جمهور افغانستان نیز آن را در اجلاس لیزبون یکبار دیگر مطرح نمود.

عرب ها و آسیای میانه:

به دلیل وابستگی هایی که کشورهای آسیای میانه با روس ها و عرب ها به امریکا دارند، این کشور با احتیاط بیشتری با پیامدهای لیزبون،تماس می گیرند.

اما بگذریم از این که دیگران چگونه راجع به ما وآنچه که پیرامون ما می گذرد می اندیشند، باید خود دولتمردان کشور از فرصت پیش آمده در نشست لیزبون درست استفاده نمایند و افغانستان را طی مدت کمی که جامعهٔ جهانی در کنار ما هستند، به ساحل نجات برسانند.

TRANSPARENCY INTERNATIONAL

افغانستان

در گزارش سازمان شفافیت بین المللی

سازمان شفافیت بین المللی در گزارش تازهٔ خویش، افغانستان را پس از سومالی به عنوان دومین کشور آلوده به فساد به معرفی گرفت. این گزارش اخیر در شرائطی از فساد گسترده در افغانستان سخن می گوید، که چند ماه پیش دفتر مبارزه با مواد مخدر و جرایم سازمان ملل متحد، با ارائهٔ گزارش مشابه از وجود فساد در نهادهای دولتی افغانستان اظهار نگرانی کرده بود.

ظرف سال های اخیر گزارش های زیادی از موجودیت فساد در افغانستان خبر داده است؛ طوری که کنفرانس لندن و کابل به گونهٔ صریح از موجودیت فساد در افغانستان سخن گفته و کشورهای اشتراک کننده، دولت افغانستان را موظف نموده، تا در این راستا مبارزهٔ بی امان نماید، تا آنها مطمین گردند که کمک های آن ها به هدر نخواهد رفت. نظربه فشارهای جهانی، رئیس دولت افغانستان فقط به تشکیل کمیسیون های متعدد در این راستا دست یازیده است، که این کمیسیون ها تا اکنون دست آورد ملموس در جهت کاهش فساد در کشور نداشته است.

بالاثر وجود ضعف مدیریت، عدم کارایی دولت در برابر مبارزه بافساد و نبود میکانیزم مبارزه با این پدیدهٔ شوم، دولت موفق به کاهش آن نگردیده است و نتیجهٔ آن این است که افغانستان بار دوم لقب دومین کشور فساد پیشه در میان ۱۷۸ کشور جهان را به دست آورد. این گزارش با در نظرداشت ارقام و شواهد متعدد صورت گرفته است که همه ساله یک چنین معلومات را در اختیار آژانس های بین المللی قرار می دهد. این سازمان اصرار می ورزد که آنها در مورد ۱۷۸ کشور جهان تحقیق نموده وهمه ساله گزارش خود را در ماه اکتوبر به نشر می سپارند.

از دور دوم حکومت آقای کرزی یک سال می گذرد؛ در حالی که رئیس دولت در آغاز کار خود مبارزه با فساد را در اولویت های کاری خویش قرار داده و برای مردم افغانستان وعده سپرده بود، تا در جهت محو و کاهش فساد اداری مبارزه بی امان نماید؛ از جانب دیگر جامعهٔ جهانی؛ به ویژه ایالات متحدهٔ امریکا ضرب الاجل شش ماهه را برای ریشه کن ساختن فساد اداری به حکومت کرزی تعیین نمود ه بود. باگذشت یک سال از تعهد رئیس جمهور و ضرب الاجل جامعهٔ جهانی می گذرد، در این مدت کدام تغییر محسوسی در جهت محو و کاهش فساد اداری، حکومت داری خوب و شفافیت در توزیع ثروت و قدرت در میان لایه های مختلف اقوام افغانستان وجود ندارد.

این حاکمیت فقط می خواهد در بحران زندگی کند؛ زیرا این حاکمیت با بحران به وجود امده وبا بحران زندگی می کند. یک چنین فساد گسترده نه تنها مایهٔ شرمندگی این حاکمیت است؛ بلکه موجبات سر افگندگی حامیان آن را نیز به وجود آورده است . ضعف و ناتوانی این حاکمیت به حدی است، که نمی تواند دوسیه های افراد وابسته به مافیای زمین، مواد مخدر و اختلاس سرمایه های ملی را در کشور بررسی کند؛ روی همین دلیل این حاکمیت تا کنون موفق نگردیده است؛ تا تکلیف مجرمین مقامات عالی دولتی را روشن سازد؛ حتی دیده می شود که صلاحیت رسیدگی به دوسیه های جرمی این افراد از توانمندی این حاکمیت خارج گردیده است.

گفته می شود که در پشت سر بسیاری از مقامات فساد پیشه، دسته های قوی قدرت موجود بوده و با حمایت دولتمردان بلند رتبهٔ کشور امکان پیگیری و محاکمه آنها به آسانی میسر نخواهد بود، طوری که در ظرف یک سال تعدادی از این دست مجرمین از سوی مقام های دولتی رها گردیدند. بدون شک حلقات خارجی در ایجاد فساد در افغانستان دست بالا داشته ومافیای داخلی را کمک نمود ه است، از تبعات این همکاری ها می توان از اختلاس و فساد گستردهٔ اداری نامبرد؛ طوری که این سازمان (شفافیت بین المللی) عراق را به مثابهٔ سومین کشور آلوده به فساد در آسیا معرفی نموده است؛ نه تنها موجودیت قوت های بیگانه، عراق را به کشور بی ثبات و آلوده به فساد تبدیل نموده است؛ بلکه زیربناهای اقتصادی آن از بین رفته است، بی مورد نیست که افغانستان به چنین سرنوشتی دچار گردیده است.

فساد در تمام ادارات دولتی، حتا به شمول وزارت خارجهٔ این کشور راه باز نموده است. عاملان فساد، اختلاس و مافیای قدرت امروز در یک اطمینان ومصونیت دولتی زندگی می کنند که هیچ گونه میکانیزم مجازات در کشور به طور واضح وجود ندارد تا بر اساس آن عاملان فساد واختلاس مورد تعقیب عدلی و قضایی قرار گیرند.

در صورتی که قاطعیت و ارادهٔ قوی در برابر عاملان فساد در کشور روی دست گرفته نشود وسیستم مجازات و مکافات به شکل جدی در کشور عملی نگردد، افغانستان تا سال های بعد، خواهد توانست این مقام را برای خود در خصوص فساد حفظ نماید. وابستگی های سیاسی و مالی و نبود تعریف دقیق از منافع ملی موجبات ارجحیت منافع سیاسی، تباری و منفعت شخصی برخی افراد برمنافع ملی گردیده، تا اینکه زمینه ها و بسترهای بحران اعتماد را در کشور گسترش داده است که خود زمینه ساز فساد گستردهٔ مالی، سیاسی و اجتماعی در کشور می باشد.

فساد اداری نه تنها در رده های پایین حکومت وجود دارد؛ بلکه ریشه های عمیق آن را می توان در ارگ ریاست جمهوری به سراغ گرفت. بسته های پول بدون شفافیت و حساب بانکی، که ازسوی برخی از کشورها به ریاست جمهوری ظرف سال های این حاکمیت پرداخته شده است، بر بحران بی اعتمادی درمیان رهبری دولت و مسولین امور و سایر مردم کمک نموده؛ تا اینکه اعتبار واطمینان حکومت را از مردم سلب نموده است. زیرا هیچ کس نمی تواند خود را از مصرف شفاف این پول های ننگین و شرم آور مطمین احساس نماید.

در صورتی که مردم می دانند ریشه های فساد از ارگ ریاست جمهوری سرچشمه می گیرد و نمونه های آن بارها از سوی رسانه ها در اختیارمردم قرار گرفته است. این بخشش های سخاوتمندانهٔ بدون حساب و کتاب که به ریاست جمهوری سرازیر می شود، فقط برای چاق شدن این تاجداران قدرت و ثروت به مصرف می رسد.

بی مورد نیست که سازمان شفافیت بین المللی این کشور را در میان ۱۷۸ کشور جهان با اخذ ۱,۴ نمره، در ردیف دوم در جهان معرفی نموده است، تجربهٔ ۹ سال نشان داد که امریکایی ها در افغانستان اهداف سیاسی و نظامی دارند و لحظهٔ هم برای رفاه وآسایش مردم افغانستان نمی اندیشند. بدون شک امریکایی ها در ترویج فساد گسترده ظرف این سال ها بی تاثیر نبوده است.

عوامل داخلی و خارجی یکجا باعث این فساد فراگیر در ادارات افغانستا ن گردیده است. این عوامل سبب گردیده است که ریشه های فساد محکم به هم بافته شده ودر یک شبکهٔ مافیایی گره خورده است، که از قصر ریاست جمهوری آغاز و تا پایین ترین ردهٔ این حاکمیت سرایت نموده است. حکومت افغانستان در برابر هرنوع آژانس جهانی، مبنی برفساد گسترده در افغانستان از خود عکس العمل شدید نشان داده وآن را یکسره دروغ می پندارد. نمی شود در برابر هر نوع گزارش فقط انکار کرد و با دروغ زندگی کرد؛ باید به ریشه های بحران توجه صورت گیرد و درمیکانیزم مبارزه با فساد تجدید نظر صورت گیرد. به همه گزارشات یکسره دست رد زدن و آن را جو سیاسی قلمداد نمودن، عاملان فساد را در کشور بیشتر تشویق می نماید، یک چنین وضعیت و موضع گیری دولت در برابر گزارشات بین المللی، نه تنها عمق فساد را در کشور بیشتر می سازد؛ بلکه عاملان فساد در کشور از مصونیت بیشتر برخوردار می گردند.

موانع زیست محیطی در کشور های رو به توسعه

عصمت الله ملکزاده
دانشجوی دانشکدهٔ روزنامه نگاری دانشگاه کابل

طرفداران محیط زیست به خصوص جامعه شناسان موانع زیست محیطی را یکی از علت های عمده برسر راه رشدکشور های در حال توسعه شمرده اند. این دانشمندان چهار عامل را برای موانع زیست عنوان می کنند.

اکثر کشور های در حال توسعه با کمبود شدید آب وکشاورزی روبرو اند و میزان بارندگی در برخی از این کشورها بسیار پائین است، آب های سطحی و زیر زمینی کافی ندارند و در نهایت خشک سالی، این کشورها پر مخاطره بوده و بازدهِ کشاورزی قابل پیش بینی نیست.

برخی از جامعه شناسان قرن ۲۱ را قرن جنگ بر سر آب در برخی از نقاط جهان سوم می دانند. از سوی دیگر کوچکی قطعات زمین های کشاورزی در بسیاری از کشورهای در حال توسعه که اقتصاد آنها بیشتر بر کشاورزی مبتنی است تولید را از صرفه های اقتصادی بازد داشته و هم چون مانعی بر سر راه کشاورزی در آمده است. بسیاری از خانواده های پر جمعیت دارای زمین های زیر یک هکتار اند. کشاورزی آن ها کاملا معیشتی است نه تولیدی. در واقع کشاورزی معیشتی نمی تواند کمک چندانی به توسعه کند، زیرا در این کشورها جمعیت زیادی در شهرها زندگی می کنند و به امید بازار اقتصاد تولیدات روستایی هستند.

متاسفانه هر چه می گذرد بر اثر فرایند ارث، زمین های کشاورزی خردتر می شوند. در نتیجه به مانع عظیم تری در مسیر توسعه تبدیل می گردند.

هم چنان درین کشور ها منابع طبیعی پیوسته نابود می شود و بسیاری از مردم بدون آگاهی دست به تخریب محیط زیست خود می زنند که پیامد آن بحران محیط زیست است. از دشت ها، کوه ها، جنگل ها و غیره منابع طبیعی استفادهٔ بی رویه می شود.

بیابان گرایی از فرایندهای رایج این کشورها است . تخریب منابع طبیعی نوع اتلاف ثروت ملی است و همین مانع از انباشت سرمایه برای توسعه می گردد. استفادهٔ بی رویه از منابع طبیعی به توسعهٔ ناپایدار نسل هایی آینده و اسراف در استفاده از منابع موجود می باشد.

در کشورهای رو به توسعه مصرف مواد شیمیائی در زمینهٔ کشاورزی مانند کاربرد انواع کودهای کیمیاوی، سموم و علف کش ها شدیداً رواج دارد طوری که در بعضی از این کشور ها مصرف این مواد از میزان مصرف در کشور های توسعه یافته بیشتر است. همین امر باعث شده که ضایعاتی در ز مینه کشاورزی به وجود آید و بدون شک این نوع راهکار ها از عوامل اصلی تضعیف محیط زیست می باشد. مصرف بی حد مواد شیمیائی ضربهٔ شدیدی به محصولات کشاورزی می زند و خود مانع توسعهٔ کشاورزی درین کشورها می گردد. محصولات کشاورزی آلوده به مواد شیمیائی حتی سلامت افراد جامعه را به خطر می اندازد.

لست نهایی افراد برنده در انتخابات مجلس نمایندگان

کابل
حاجی محمد محقق
محمد یونس قانونی
داکتر رمضان بشر دوست
استاد عبدرب الرسول سیاف
میر امان الله گذر
حاجی محمد فرهاد صدیقی
محمد ابراهیم قاسمی
داکتر جعفر مهدوی
سید حسین انوری
بکتاش سیاووش
الحاج عزت الله عاطف
الحاج الله گل مجاهد
حاجی محمد داوود کلکانی
شریف الله کامه وال
داکتر سید علی کاظمی
قیس حسن
سید حسین عالمی بلخی
انجینر شیر ولی وردک
انور خان اوریا خیل
رمضان جمعه زاده
عرفان الله عرفان
داکتر عبیدالله کلیمزی وردگ
استاد قربانعلی عرفانی
عبدالحفیظ منصور
وکیل فاطمه نظری
فرخنده زهرا نادری
شینکی ذهین کړوخیل
تورپیکۍ پتمن
شکریه بارکزی
استاد ربابه پروانی درویش
جنرال نظیفه ذکی
کبری مصطفوی
فوزیه ناصر یار گلدره ئی
الحاج داکتر میربت خان منگل
لیاقت الله بابکرخیل
ساهره شریف

ننگرهار
میرویس یاسینی
حاجی حضرت علی
حاجی عبدالظاهر قدیر
حاجی امیر خان یار
فریدون مومند
حاجی پیربخش گردیوال
انجنیر عبدالغفار
داکتر عصمت الله شینواری
انجنیر سید اکرام
امیر جان دولتزی
آرین یون
فرشته انوری
صایمه خوگیانی
لیلما ولی حکمی

کنرها
مولوی شهزاده شاهد
حاجی سخی
حاجی صالح محمد
وږمه ساپی

لغمان
حاجی محمد حسن ممozی
انجینر محمد عالم قرار
الحاج برید جنرال نقیب الله
الحاج ذیفنون صافی

نورستان
مولوی احمد الله موحد
معلم چهاری
سید داوود نادری
شکریه پیکان احمدی
داکتر فاطمه عزیز

سمنگان
مخدوم ابدال الله محمدی
الحاج مخدوم محب الله فرقانی
محمد طاهر زهیر
داکتر معصومه خاوری

بلخ
احمد شاه رمضان
عباس ابراهیم زاده
الحاج محمداسحق رهگذر
الحاج علم خان آزادی
اسدالله شریفی
الحاج محمد عبدّه
الحاج مولوی عبدالرحمن رحمانی
محمد فرهاد عظیمی
صیفوره نیازی
برشنا ربیع
داکتر گلالی نور صافی

جوزجان
داکتر عنایت الله بابر فرهمند
بازمحمد جوزجانی
عبدالستاردرزابی
حاجی محمد اسمعیل
فهیمه سادات

سرپل
سید محمد حسن شریفی بلخابی
حاجی خیر محمد ایماق
الحاج ساروال
محمدسرورعثمانی
استاد حمیرا ایوبی

نیمروز
فریده حمیدی
فرشته امینی

هلمند
شیخ نعمت الله غفاری
حاجی عبدالحی
حاجی محمد ولی علیزی
عبدالودود
عبدالجبار
مسعود خان نورزی
نسیمه نیازی
حبیبه سادات

کندهار
تورن صاحب عبدالخالق خان بالاکر
محمد نعیم لالی حمیدزی
حاجی محمد عمر ننگیالی
عبدالرحیم ایوبی
الحاج ملا سید محمد آخند
داکتر محمود خان
خالد پشتون
عطاالله جان حبیب
فریبا احمدی کاکړ
بی بی حمیده
شکیبا هاشمی

زابل
عبدالقادر قلاتوال

کاپیسا
الحاج میرداد خان نجرابی
انجنیر محمد اقبال صافی
حاجی آغا جان
طاهره مجددی

پروان
الحاج میرالرحمن رحمانی
خواجه صدیق احمد عثمانی
سارنوال عبدالستار خواصی
الحاج محمد الماس زاهد
ذکیه سنگین
سامعه عزیزی سادات

وردک
حاجی عبدالاحمد درانی
غلام حسین ناصری
حاجی عبدالمجید وردگ
صدیقه مبارز
انجنیر حمیده اکبری

لوگر
حاجی علی محمد
حاجی محمد اکبر ستانکزی
انجینر صاحب خان
الحاج شکیلا هاشمی

پکتیکا
نادر خان کتوازی
سید اسحق گیلانی
حاجی عبدالقدیر
ناجیه

پکتیا
الحاج گل بادشاه مجیدی
الحاج نواب منگل
داکتر مجیب الرحمن سمکنی
محمد ابراهیم غشتلی
راضیه سعادت منگل

خوست
کمال ناصر اصولی
همایون
داکتر پروین نورستانی

بدخشان
الحاج زلمی مجددی
الحاج صفی الله مسلم
عبداللطیف پدرام
امان الله پیمان
الحاج شاه عبدالاحد افضلی
محمد ذکریا سودا
عبدالولی نیازی
فوزیه کوفی
داکتر نیلوفر ابراهیمی

تخار
رییس عبدالباقی ملک زاده
الحاج وکیل عبدالجبار
الحاج عبدالمطلب بیک
قاضی محمد کبیر مرزبان
قدرت الله ذکی
امیر عبدالواحد فقیر زاده
سید اکرام الدین معصومی
حبیبه دانش
مریم کوفی

بغلان
سید منصور نادری
عبید الله رامین
داکتر مهدی
محمد عظیم محسنی
دلاور ایماق
محمد ظاهر غنی زاده مشهور به قن
شکریه عیسی خیل
الحاج استاد ناجیه ایماق

کندز
حاجی عبدالرووف ابراهیمی
انجنیر کمال
الحاج نظری ترکمن
عبدالودود پیمان
شایسته باز ناصری
سید انور سادات
محمد حسین فهیمی
عزیزه جلیس

فاریاب
حاجی محمد هاشم
داکتر نقیب الله فایق
انجنیر محمد هاشم اورتاق
بشیر احمد ته ینج
الحاج فتح الله قیصاری
محمد شاکر کارگر
فوزیه روفی
رنگینه کارگر
آصفه شاداب

بادغیس
سید محمد موسی جناب صاحب
حاجی غلام سرو ر فایز
الحاج قاضی عبدالرحیم
صفیه ایماق

هرات
غلام فاروق مجروح
قاضی نذیر احمد حنفی
احمد بهزاد
حاجی غلام فاروق نظری
احمد فرهاد مجیدی
محمد رضا خوشک وطن دوست
حاجی محمد عارف طیب
حاجی خلیل احمد شهید زاده
عبدالهادی جمشیدی
داکتر محمد صالح سلجوقی
الحاج انجینر منورشاه بهادری
الحاج محمد رفیق شهیر
ناهید احمدی فرید
شهناز همتی
مسعوده کرخی
استاد نجلا دهقان نژاد
سیمین بارکزی
سمیع الله صمیم

فراه
حاجی مامور موسی
عبدالصبور خدمت
عبدالحبیب اندیوال
زهرا توخی زابلی

ارزگان
حاجی عبیدالله بارکزی
محمد هاشم وطنوال
ریحانه آزاد

غور
داکتر محمد ابراهیم ملکزاده
حاجی قربان کوهستانی
آقای بحر
الحاج کرام الدین رضا زاده
رقیه نایل
سیما جوینده

بامیان
دگروال عبدالرحمن شهیدانی
حاجی فکوری بهشتی
استاد محمد اکبری
صفورا ایلخانی

پنجشیر
داکتر ظهیر سعادت
قاضی راحله سلیم

دایکندی
محمد نور اکبری
اسدالله سعادتی
صادقی زاده نیلی
شیرین محسنی

کوچی ها
الحاج وکیل ملا تره خیل محمدی
حبیب الرحمن مشهور به حبیب افغان
حاجی شیرعلی احمدزی
حاجی حیدر جان نعیم زوی
حاجی محمد نذیر احمدزی
الحاج حسن صحرایی
محمد یوسف صابر
حمیده احمدزی
هیلی ارشاد
پروین درانی

د لیزبون کنفرانس...

شوي دي؛ چې دوه اونۍ وړاندې د مالدیپ په هیواد کې د دولت د ځینو مسؤلینو او د ځینو مخالفینو ترڅې حلقو هم یوه ناسته لرله که څه هم تفاصیل یې نه دي څرګند شوي.

خو دا چې د لزبن کنفرانس له دې مخې د اهمیت وړ کنفرانس دی چې پکې د ناټو اته ویشتو غړو ګډون کړي دی او له بلې خوا پداسې حالاتو کې دایریږي چې له یوې خوا د افغانستان دولت د خپلو مخالفینو سره د اړیکو ټینګولو دعواګانې لري او له بلې خوا د ناټو په ډیرو غړو هیوادونو کې ددغو هیوادونو ولسونه ددې پلویان ندي چې نور یې پوځونه په افغانستان کې پاتې شي او د هغې ثبوت هغه وروستۍ سروې ګانې دي چې د مختلفو هیوادونو د خلکو نظرونه جوتوي او لامله یې پدغو هیوادونو، لکه کاناډا، فرانسه، الماڼ، انګلستان او پخپله امریکا کې هم خلک نور د جګړې د ادامې پلویان ندي، که څه هم د امریکا د پارلمان د یوې برخې ټاکنو کې د اوباما پلویانو ماتې خوړلې؛ څوک چې په افغانستان کې د جګړې د شدت پلوي ندي او د بوش پلویانو اکثریت لاسته راوړي دی خو د هغې بنیادي عامل د اوباما د اقتصادي پالیسیو ماتې او د امریکا په اقتصادي توګه د نړۍ د هیوادونو په وړاندې پاتې راتګ دی چې د تیر حکومت څخه د اوباما حکومت ته په میراث کې پاتې شوی دی.

خو د لزبن د کنفرانس مهمو پریکړو چې عبارت له: په افغانستان کې د دوه زره او څوارلسم کاله پورې د ناټو د ماموریت اوږدوالی او هم پدې موده کې د افغانستان امنیتي ارګانونو ته د کم او کیفیت له مخې وده ورکول؛ یعنې تر دری سوه زرو پورې د ملي اردو او پولیسو د شمېر رسول او ورته د امنیت سپارل دي.

د افغانستان خلکو لپاره څه سوي ا مغان نلري؛ بلکې بې یې چې د هیو د امنیتي وضعیت نورهم له کړکیچ سره مخ کړې او د سولې رواني پروسې ته صدمه ورسوي: ځکه دا چې پدې موده کې د جګړې قیادت او د امنیت چارې د افغانستان امنیتي ارګانونو ته په غاړه کیږي نو دا په حقیقت کې افغانان د افغانانو په مقابل کې د جنګولو په معنادي چې په طبیعي توګه به د سولې پروسې ته زیان رسري؛ که څه هم د دولت مخالفین وایې چې ترڅو یو خارجي هم په افغانستان کې موجود وي، دوې به وسله په ځمکه کښینږدي او د بهرنیانو له افغانستان څخه د وتلو لپاره به دوې خپلې مبارزې ته ادامه ورکوي.

د لزبن کنفرانس په لاسته راوړنو کې د ولسمشر کرزي لخوا دا هم جوته شوې چې پدې موده کې به ناټو سیاسي او په تجهیزاتي او امدادي لړکې حضور لري چې دا د ناټو له افغانستان سره استراتیژیکه ملګرتیا یا په بل عبارت د ناټو سره همغږي ښایي چې په خپل ځای مثبت او منفي دواړه اړخونه لري: ځکه له ناټو سره داسې پخه اندیوالي چې دغه سازمان ځانته نظامي ارزښتونه او اولویتونه لري او د افغانستان په څېر یو اسلامی سنتي هیواد سره اړخ نه لګوي او له بلې خوا زمونږ ټول ګاونډیان د ناټو د اوږد مهاله حضور سره مخالف او د خپلو ځانونو په زیان یې ګڼي، نو باید چې د پراخه سیاسي درایت او بصیرت په بنیاد ورسره تړونونه لاسلیک شي او د هغوې د ګټو په پرتله باید د افغانستان ګټې ډیرې اوسي. چې په همدې بنیاد باید د افغانستان دولت دا حق ولري چې هرکله هم د ناټو غړي هیوادونه او په ځانګړې توګه امریکا زمونږ د امنیتي ارګانو په تجهیز او تقویت کې علاقه و نه ښایي د سیمې له هیوادونو یا نورو هیوادونو څخه تجهیزات او وسلې ویپرودل شي چې پدې لړکې له روسې څخه د مګ ۲۱ الوتکو طیارو پیرودل او یا دې ته ورته اقدام کول به خبره ده څو ناټو او امریکا د افغانستان اهمیت درک کړي او د افغانستان له ولس سره غولونه ونکړي.

هفته نامهٔ

وآنان که در راه ما با جان ومال جهادکردند محققاً آنان رابه راه خویش
هدایت می‌کنیم و همیشه خدا یار نیکو کاران است
قرآن کریم

مجاهد

ارگان نشراتي جمعيت اسلامي افغانستان

● مجاهد می تواند مطالب را ویرایش کند.
● مطالب آمده مسترد نمی گردد.
● آرا واندیشه های مقالات غیر از سرمقاله لزوماً مبین آرا ومواضع جمعیت نیست.

شعار ما

رضای خداوند(ج) هدف ما
حضرت محمد(ص) رهبر ما
قرآن قانون ما
جهاد راه ما
شهادت در راه خدا از عالی ترین آرزوهای ماست

دور ششم – سال نهم – شمارهٔ بیست و نهم ٦ قوس ١٣٨٩   ٢٠ ذوالحجه ١٤٣١ – 27 Nov 2010

د ليزبون کنفرانس څه لاسته راوړني

* شفیق *

د افغانستان په هکله د لندن او کابل له کنفرانسونو وروسته، تیره اونی د پخواني اندلس د يوې برخې پرتگال هیواد په پلازمینه ((لزبن)) کې د ناټو غړو هیوادونو کنفرانس دایر شوی وو چې پکې د ناټو د اته ویشتو غړو سربیره د افغانستان د ولسمشر په شمول د ځینو نورو هیوادونو مشرانو هم گډون کړي وو.

ددغه کنفرانس په موضوعاتو کې یوه مهمه موضوع په سیمه کې د رواني جگړې او په ځانگړې توگه په افغانستان کې د ناټو د حضور د موډې پریکړه او د افغانستان امنیتی ارگانونو ته د امنیت چارې ورسپارل شامل وو.

د یادونې وړ ده چې د ناټو د غړو دغه کنفرانس پداسې حال کې دایرېږي چې له دې څخه مخکې په روان کال کې لومړی په لندن او بیا څو میاشتې وړاندې په کابل کې یو د بل پسې کنفرانسونه دایر شوی وو چې پکې د سولې د پروسې څخه د ملاتړ پریکړه شوې وه او د همدغې موخې د تحقق په منظور په تعقیب یې د افغانستان دولت د سولې په نامه یوه پراخه جرگه بیا دایره کړه چې یوه میاشت وړاندې د هغې د پریکړې په توگه د کرزي دولت د وسله والو مخالفینو سره د سولې په منظور اته شپیته کسیزه شورا اعلان کړه او ورسره سم یې پدې هکله پراخه کمپاین پیل کړ.

اوس د لزبن کنفرانس پداسې حال کې دایر شو چې د افغانستان دولت د ادعاگانو له مخې یې د مخالفینو سره د سولې په لیار کې د ځینو مخالفینو سره اړیکې قایمي شوې او پدې هکله مکاتبات او لیدنې ترسره ٧مخ

تیم ملی کرکت کشورمان، پاکستان را شکست داد

تیم ملی کرکت افغانستان در یک بازی چشمگیر در بازی های آسیایی به میز بانی چین، تیم ملی پاکستان را شکست داده، به پیروزی رسید.

قرار است تیم ملی کرکت امروز به مصاف تیم ملی بنگله دیش برود و در صورت پیروزی مدال طلا را ازآن خود سازد.

تیم کرکت کشور در بازی های ابتدایی تیم هانگ کانگ را نیز شکست داد ودر مصاف با تیم کرکت پاکستان موفقیت را از آن خود گردانید.

پیروزی تیم ملی کرکت، مردم را در سراسر کشور به وجد آورده آن را به گرمی استقبال نمودند.

طی سال های اخیر، وزرشکاران افغانستان با وجودی که با مشکلات دست وپنجه نرم می کردند، دست آورد های خوبی در مسابقات بین المللی و منطقه یی دارند.

کارشناسان عرصهٔ ورزش معتقد اند در صورتی که دولت به مشکلات ورزشکاران رسیدگی نماید، استعدادهای جوان ما می توانند از این بیشتر بدرخشند و برای افغانستان افتخار بی آفرینند.

تجربهٔ کشور های بحران زده نشان داده است که ورزش و دست آورد های ورزشی می تواند برای آوردن ثبات و وحدت ملی اثر گذار باشد.

نشست لیزبون، پیامد های ملی، انتظار منطقه یی و جهانی

* نذرالله عنایت *

نشست لیزبون که بر محور مسایل افغانستان بتاریخ ٢٨ و ٢٩ عقرب در کشور پرتگال بر گزار گردیده بود هفتهٔ گذشته با صدور اعلامیهٔ به کار خود پایان داد. در این نشست نمایندگان ٢٨ کشور عضو سازمان ناتو وهیئتی از افغانستان تحت ریاست رئیس جمهور شرکت نموده بودند. در اعلامیه ای که در پایان این نشست از سوی شرکت کنندگان به رسانه ها داده شد، انتقال مسوولیت امنیتی به نیروهای داخلی در سال ٢٠١۴ در صدر آجندای آن قرار داشت.

در این نشست تصریح گردید که آغاز روند مسوولیت پذیری نیروهای امنیتی افغانستان در برخی از شهرها، سر ازسال آیندهٔ میلادی شروع می گردد و این روند تا پایان سال ٢٠١۴ به آخرخط می رسد. همچنان در اعلامیه آمده است که پروسهٔ انتقال امنیت در سال ٢٠١۴ به معنای خروج کامل نیروهای ناتو و پایان همکاری های دو و چند جانبه میان افغانستان وکشورهایی که جنگ را زیر نام تروریزم در افغانستان رهبری می کنند نیست، بلکه همکاری ها در چهارچوب توافقات صورت گرفته، در سطوح مختلف تا زمانی ادامه می یابد که کشور ها مطمئین شوند که دیگر افغانستان حیات خلوت یا پناه گاه امن برای نیروهای دهشت افگن نمی باشد.

اما سوال اساسی این است که آیا نشست لیزبون وتوافقاتی که روی کاغذ میان افغانستان و ناتو صورت گرفته، چه پیامدها برای افغانستان، منطقه و جهان دارد؟

مردم:

در گفتگویی که با چند تن از شهروندان کابل داشتم همه به این باور بودند که نشست لیزبون هیچ دردی را مداوا نمی کند. نصرالله رستم خیل کارمند یکی از ادارات دولتی می گوید: طی نه سال گذشته مردم افغانستان شاهد برگزاری چندین نشست بین المللی در مورد افغانستان بودند، اما اثرات واقعی آن که تأمین امنیت و رفاه اقتصادی مردم بوده باشد، به طور قطع در زندگی مردم دیده نمی شود.

فرید حاتمی دانشجوی دانشگاه کابل می گوید: وضعیت افغانستان نسبت به ده سال پیش، بدتر شده است، به گفتهٔ وی اگر از مفاد نشست بن تا کنفرانس توکیو، پاریس ... در عملکرد ها حاکمیت و جامعهٔ جهانی درست استفاده می کردند، دیگر امروز افغانستان مشکلات کنونی را نداشت.

حکومت:

حکومت افغانستان از نشست لیزبون وتوافقاتی که درآن صورت گرفته است خوشبین است.

مسوولین دولتی می گویند که در توافق نامهٔ که صورت گرفته، بیشتر خواسته های حکومت افغانستان مورد تأیید قرار گرفت. بربنیاد این توافق نامه ناتو تعهد سپرده است که هیچگاهی نمی گذارد افغانستان به پایگاه امن برای تروریست ها تبدیل شود ص٧